Kağıt Orkestrası

Yavuz DEMİRKIRAN

Kağıt Orkestrası

Yavuz DEMİRKIRAN

Yeşil tepeler arasına gizlenmiş şirin bir köyde herkes büyük festivale hazırlanmakla meşguldü. Bayraklar dalgalanıyor, pencerelerde turtalar soğuyor ve çocuklar sokaklarda koşuyordu. Ama sıcak kahverengi tenli, kıvırcık siyah saçlarında kırmızı kurdele olan küçük kız Mira, kaşları çatık bir şekilde bir bankta oturuyordu. Festivale sadece üç gün kalmıştı ve onun büyük bir sorunu vardı.

Mira köye, kendisinin ve arkadaşlarının festivalde müzik çalacağına söz vermişti. Ama ahıra baktıklarında hiç enstrüman bulamadılar. "Keman yok, flüt yok, davul yok," dedi dağınık kum sarısı saçlı, ön dişi eksik gülümsemeli uzun boylu çocuk Tom. "Ne yapacağız?" Mira çenesine dokundu. Becerikli biriydi ve pes etmeye hiç niyeti yoktu.

Mira cebinden bir kağıt çıkarıp katlamaya başladı. "Kendi enstrümanlarımızı yapsak ne olur?" dedi. Tom güldü. "Kağıt mı? O müzik yapmaz!" Ama Mira katlamaya devam etti, koyu kahverengi gözleri bir fikirle parlıyordu. Katladı, kıvırdı ve sonunda elinde küçük bir kağıt keman belirdi. "Deneyebiliriz," dedi. "Sadece yaratıcı olmamız gerekiyor."

Meydan okumayı seven Tom bir kağıt kaptı ve flüt katlamayı denedi. İlk denemesi buruşuk bir ördeğe benziyordu. İkinci denemesi yamuk bir boru oldu. "Bu çok zor!" diye sızlandı, dağınık saçlarını gözlerinden iterek. Ama Mira onu cesaretlendirdi. "Denemeye devam et," dedi. "Birlikte çözeceğiz." Tom derin bir nefes aldı ve bu kez daha dikkatlice katladı.

İki topuz saçlı utangaç kız Anna sessizce izliyordu. En küçükleriydi ve parmağında kağıt kesiğinden küçük bir yara bandı vardı. "Yardım edebilir miyim?" diye fısıldadı. Mira gülümsedi ve ona yuvarlak bir kağıt davulun nasıl katlanacağını gösterdi. Anna çalışırken yuvarlak yanaklarında gamzeler oluştu ve kağıt davulu kusursuz çıktı. "Çok güzel," dedi Anna yumuşak bir sesle. "Şimdi tek ihtiyacımız onları çaldırmak."

Üç arkadaş kağıt enstrümanlarını köyün büyüğü Dede Joseph'e götürdü. Dede Joseph ahşap bastonuna yaslanmış, verandasında oturuyordu; beyaz bıyığı merakla kıpırdıyordu. "Müzik enstrümanda değil, çalanda yaşar," dedi nazikçe. "Size göstereyim." Onlara düzenli bir ritim tutmayı ve kağıt flütün kenarından yumuşakça üflemeyi öğretti. "Ritim müziğin kalbidir," dedi onlara.

Çocuklar iki gün boyunca çalıştı. Tom'un kağıt flütü sonunda ıslık çaldı ve herkesi gülümseten basit bir melodi çaldı. Anna kağıt davuluna kararlı elleriyle vurdu ve tüm grubun ritmini tuttu. Mira'nın kağıt kemanı yumuşak, tatlı bir sesle şarkı söyledi. "Gerçekten yapıyoruz!" diye sevindi Mira. "Kağıt orkestramız bir araya geliyor." Çocuklar güneş tepelerin ardında batana kadar çalıştı.

Ama herkes onlara inanmıyordu. Bazı köylüler başlarını salladı. "Kağıt enstrümanlar mı? Gerçek müzik yapamazlar," dedi fırıncı. Tom'un omuzları düştü. "Belki haklılardır," diye mırıldandı. Anna kağıt davuluna baktı, gamzeleri kaybolmuştu. Ama Mira dimdik ayakta durdu. "Şimdi bırakmak için çok fazla çalıştık," dedi kararlılıkla. "Onlara neler yapabileceğimizi gösterelim."

Festival günü köy meydanı insanlarla dolup taşıyordu. Her yerde oyunlar, ikramlar ve süslemeler vardı. Ama çocukların gösteri zamanı geldiğinde kalabalık sessizleşti. Bazıları fısıldaşıp katlanmış kağıt enstrümanları işaret etti. Çocuklar heyecanlandı. Tom'un elleri titriyordu ve Anna'nın kalbi hızlı çarpıyordu. Ama Mira derin bir nefes aldı ve arkadaşlarına gülümsedi. "Birlikte," dedi.

Çocuklar küçük ahşap sahneye çıktı. Mira kağıt kemanını kaldırdı, Tom kağıt flütünü yukarı tuttu ve Anna kağıt davulunu sıkıca kavradı. Kalabalık merakla izliyordu. Bir an sessizlik oldu. Sonra Tom derin bir nefes aldı ve kağıt flütünde ilk notayı çaldı. Bir kuşun şarkısı gibi berrak ve tatlıydı. Büyü başlamıştı.

Anna kağıt davuluna vurdu ve meydanda yumuşak, düzenli bir ritim yayıldı. Mira kağıt yayını kağıt kemanın üzerinde gezdirdi ve havaya sıcak bir melodi yayıldı. Üç ses mükemmel bir şekilde birleşti. Kağıt orkestrası gerçek müzik yapıyordu! Köylüler şaşkınlıkla nefesini tuttu. Fırıncının ağzı açık kaldı. Çocuklar kalpleri sevinçle dolu bir şekilde çalmaya devam etti.

Sonra harika bir şey oldu. Müzik meydanın etrafında dans ediyor gibiydi ve insanlar ayaklarını yere vurmaya başladı. Önce bir kişi, sonra bir başkası, sonra herkes alkışlayıp dans ediyordu. Fırıncı bir kaşık kaptı ve bir tencerede onlara eşlik etti. Dede Joseph kulaklarına kadar gülümsedi. "Size söylemiştim," dedi. "Müzik çalanda yaşar."

Çocuklar şarkı üstüne şarkı çaldı ve bütün köy dans edip güldü. Bitirdiklerinde kalabalık tezahürat ve alkışlarla coştu. Fırıncı onlardan şüphe ettiği için özür diledi. "Kağıt orkestranız festivalin en güzel şeyi!" dedi. Mira, Tom ve Anna gururla parladı. Basit kağıdı gerçek müziğe dönüştürmüşlerdi ve köy buna bayılmıştı.

Gösteriden sonra Dede Joseph çocukları etrafına topladı. "Görüyorsunuz ya," dedi sıcak kahverengi gözleri gülümseyerek kısılırken, "hayal gücü ve beceriklilikle neredeyse hiç yoktan güzel bir şey yaratabilirsiniz." Çocuklar anlayışla başlarını salladı. Yaratıcılığın basit şeyleri gerçek müziğe dönüştürebildiğini öğrenmişlerdi. Ve bunu bütün köye kanıtlamışlardı.

Çocuklar o akşam yorgun gülümsemeler ve mutlu kalplerle eve döndü. Mira'nın kırmızı kurdele hâlâ saçındaydı, Tom'un dağınık kum sarısı saçları her zamankinden daha dağınıktı ve Anna'nın yara bandı çıkmıştı. Ama umurlarında değildi. Kağıtla müzik yapmışlardı ve bu havayı sevinçle doldurmuştu. Daha fazla enstrüman katlayıp yeniden çalmak için sabırsızlanıyorlardı.

Ve böylece kağıt orkestrası köyde sevilen bir gelenek oldu. Her festivalde çocuklar yeni enstrümanlar katlayıp yeni şarkılar çaldı. Küçük çocuklara kağıt keman, flüt ve davul katlamayı öğrettiler. Ve her zaman Dede Joseph'in sözlerini hatırladılar: müzik enstrümanda değil, çalanda yaşar. Biraz yaratıcılık ve bolca yürekle her şey mümkündür.